

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BA THEO TÔ PHI Á SANG NƯỚC LA SÁT

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi tự hỏi:

Những y phục của ta sao lại lọt vào tay họ? Hồng giáo chủ quả nhiên thần thông quảng đại.

Hồng giáo chủ lại bảo Lục Cao Hiên:

- Người đưa quần áo cho gã mặc vào.

Lục Cao Hiên vâng lời, cầm quần áo đưa cho Vi Tiểu Bảo.

Những quần áo này đã rách toạc nhiều chỗ khi Vi Tiểu Bảo chạy trong rừng bị gai cào. Nhưng gã mặc vào rất vừa vặn. Gã đội mũ hoa bạc lên đầu, quả nhiên là phẩm phục của đại thần ở triều đình nhà Thanh.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Hồng giáo chủ! Bản lãnh của giáo chủ quả nhiên không phải tầm thường, bao nhiêu quần áo của tại hạ vút bỏ dọc đường, lão nhân gia đều lượm được hết.

Hồng giáo chủ tức giận vô cùng nhưng không nói gì, lại ra lệnh cho Lục Cao Hiên:

- Xục tìm trong người gã thế nào cũng có mật chỉ của Hoàng đế Trung Quốc.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Bắt tất phải xục tìm cho mất công. Tại hạ có gì trong mình đưa hết là xong.

Gã thò tay vào bọc móc ra một tập ngân phiếu có đến mười mấy vạn lạng bạc.

Viên Tổng đốc này ở Liêu Đông đã lâu ngày biết đó toàn là ngân phiếu. Hắn ngó thấy không khỏi thất kinh, nhìn Công chúa nói:

- Thằng nhỏ này quả nhiên có nhiều lai lịch. Gã đen theo rất nhiều ngân phiếu cộng thành số bạc khá lớn.

Hồng giáo chủ lại bảo Lục Cao Hiên:

- Thằng quỷ con này xảo quyệt vô cùng! Người cứ xục tìm thật kỹ.

Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả liền động thủ, móc hết những đồ vật ở trong mình Vi Tiểu Bảo ra. Quả nhiên thấy một đạo mật dụ thủ bút của Khang Hy viết:

"Khâm sai đại thần, nhất đẳng Tử tước Khâm sai ban ngoại hiệu Ba Đồ Lỗ, đặc cách được mặc áo choàng màu vàng, sung chức Ngự tiền thị vệ phó tổng quản, kiêm nhiệm Kiêu Kỳ Doanh Chính Bạch Kỳ đô thống là Vi Tiểu Bảo được phái đi công cán tại Liêu Đông. Hết thấy văn vũ quan viên dọc đường đều phải nghe lệnh y điều động".

Đạo mật dụ này lại đóng ấn Quốc bảo.

Người phiên dịch đồng đặc đọc mật dụ bằng tiếng La Sát.

Tô Phi Á Công chúa cùng Cao Lý Tân Tổng đốc đều tấm tắc khen là kỳ dị.

Hồng giáo chủ nói:

- Khỏi bẩm Công chúa! Hoàng đế Trung Quốc là một tiểu hài tử, nên thích thu dụng hạng con nít làm quan lớn. Thằng lỏi này vẫn chơi bời đùa nghịch lại giỏi nghề che tàn bọ đất, khéo thổi bóng trâu. Tiểu Hoàng đế sủng ái gã lắm.

Tô Phi Á không hiểu những thành ngữ "Che tàn bọ đất", "Thổi bong bóng trâu" là nghĩa làm sao, liền hỏi tên phiên dịch.

Tên phiên dịch giải thích cho Tô Phi Á nghe. Nàng cười ha hả nói:

- Ta cũng ưa những kẻ che tàn bọ đất, thổi bong bóng trâu.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói vậy vui mừng khôn xiết, nhưng vẻ mặt Hồng giáo chủ rất khó coi.

Tô Phi Á lại hỏi:

- Tiểu Hoàng đế Trung Quốc mấy tuổi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đại Hoàng đế Trung Quốc đã mười tám tuổi.

Tô Phi Á cười nói:

- La Sát Đại Đa Hoàng là em ta cũng nhỏ tuổi, mới hai mươi chứ không phải là một già lão.

Vi Tiểu Bảo ngo ngoắt nghĩ thầm:

- Cái gì mà một già lão? à phải rồi! Nàng nói lộn. Lão già biến thành già lão.

Gã liền trở vào Công chúa nói:

- Nàng Công chúa xinh đẹp nước La Sát cũng không phải là một già lão. Hay quá!

Rồi gã trở vào chính mình nói tiếp:

- Đại quan của Trung Quốc cũng không phải là một già lão. Tốt lắm.

Sau gã trở vào Hồng giáo chủ nói theo:

- Những già lão ở Trung Quốc tồi lắm! Xấu lắm! Chẳng ra gì!

Tô Phi Á nổi lên tròng cười ha hả, cười đến phải khom lưng xuống. Viên Tổng đốc cũng là một thanh niên chừng ba chục tuổi không nhịn được cũng phải cười rộ.

Hồng giáo chủ giận xám mặt lại, chỉ muốn phóng chưởng đánh chết Vi Tiểu Bảo cho bỏ ghét.

Tô Phi Á hỏi:

- Thằng nhỏ đại quan ở Trung Quốc tới đây có việc gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng đế Trung Quốc nghe nói mấy đại nhân của nước La Sát đến Liêu Đông liền phái tại hạ đi coi. Hoàng thượng còn biết Hoàng đế La Sát là một thiếu niên. Công chúa La Sát là một tiên nữ giáng trần, nên sai tiểu nhân đưa lễ kính bái Công chúa điện hạ và Tổng đốc đại nhân hai trăm hạt minh châu, hai trăm bộ da điều, hai trăm cân sâm. Không ngờ dọc đường bị bọn cường đạo ăn cướp mất cả lễ vật...

Gã chưa dứt lời, Hồng giáo chủ không dằn nổi cơn giận, vung tay mặt lên phóng chưởng nhằm đánh xuống đầu Vi Tiểu Bảo.

Lúc Vi Tiểu Bảo nói mấy câu này đã chú ý coi chừng động tĩnh của Hồng giáo chủ, gã vừa thấy lão giơ tay lên, lập tức thi triển kinh công "Thần hành bách biến" đã được Cửu Nạn truyền cho, gã chuồn đến sau lưng Tô Phi Á Công chúa.

Bỗng nghe tiếng "lát chát" vang lên. Một cái ghế gỗ bị chuồng lực của Hồng giáo chủ đánh gãy tan tành.

Cao Lý Tân giật mình kinh hãi, rút súng lục trở vào Hồng giáo chủ quát:

- Đứng yên! Không được nhúc nhích!

Vừa rồi Vi Tiểu Bảo nói một tràng dài. Công chúa không hiểu bảo tên phiên dịch nói lại. Nàng nghe rồi nhìn Hồng giáo chủ cười nói:

- Lẽ vật kia giáo chủ đã cướp đoạt của gã này còn lưu lại một nửa. Thế là xấu lắm.

Hồng giáo chủ vội đáp:

- Không phải đâu. Thằng lỏi này nói nhăng. Công chúa không nên tin lời gã.

Lúc trước Vi Tiểu Bảo nằm trong rương lớn đã nghe Hồng giáo chủ nói đến chuyện đưa lễ vật trân quý rất nhiều tặng cho Tổng đốc, gã liền tăng gấp đôi số đó lên và nói là của Hoàng đế đưa tặng.

Hồng giáo chủ nghe gã bịa đặt, tức giận như người phát điên. Cao Lý Tân lại giơ súng lục trở vào người lão khiến lão càng thêm bực mình. Đứng ống của Tây Dương tuy lợi hại thật, nhưng lão y mình bản lãnh tinh thâm cũng chẳng sợ gì. Có điều đang lúc mưu đồ đại sự, lão muốn trông cậy vào lực lượng của nước La Sát, nên không thể nhân lúc nóng giận mà đắc tội với Tổng đốc. Lão liền từ từ lùi đến bên cửa, chứ không phản kháng.

Cao Lý Tân thu súng lục về nói mấy câu.

Người phiên dịch nhắc lại bằng tiếng Trung Quốc:

- Tổng đốc đại nhân xin giáo chủ bắt tất phải nóng giận. Đại nhân biết thằng nhỏ này nói láo. Tô Phi Á Công chúa bí mật công du, Hoàng đế Trung Quốc quyết chẳng thể nào hay tin được. Dĩ nhiên Hoàng đế Trung Quốc cũng không đời nào đưa lễ biếu tặng một viên Tổng đốc La Sát.

Hồng giáo chủ nghe nói hết giận mỉm cười đáp:

- Tổng đốc đại nhân quả là anh minh, nhìn rõ sự việc chân hay giả, không để thằng lỏi con lừa bịp.

Cao Lý Tân hỏi đến lai lịch của Vi Tiểu Bảo thì Hồng giáo chủ liền đem những vụ gã giết đại thần Ngao Bái trong trường hợp nào, đưa ngự muội là Kiến Ninh Công chúa đến Vân Nam hoàn hôn ra sao, gã nịnh hót làm nhiều điều tệ những và được vua Khang Hy sủng ái thế nào, nhất nhất thuật lại cho Cao Lý Tân nghe. Lão còn tra thêm dầu mỡ cho câu chuyện thêm ly kỳ.

Hồng giáo chủ chờ người thông ngôn phiên dịch xong lai lịch của Vi Tiểu Bảo rồi kết luận:

- Thằng lỏi này là cánh tay mặt của Hoàng đế. Chúng ta đem giết gã đi, nhất định tiểu Hoàng đế phải tức giận. Chúng ta khởi binh hành động, sự thành công càng thêm mau lẹ.

Lão nói tới đâu, người thông ngôn dịch tới đó ra tiếng La Sát.

Tô Phi Á Công chúa cười khanh khách nhìn Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng quỷ con này mà lại gây nên nhiều chuyện đến thế!

Cao Lý Tân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Hoàng đế Trung Quốc yêu quý thằng nhỏ này lắm ư?

Hồng giáo chủ đáp:

- Đúng thế! Nếu không thì gã còn nhỏ tuổi như vậy sao đã làm đến quan lớn?

Cao Lý Tân nói:

- Nếu vậy không nên giết thằng nhỏ này, mà chỉ đưa tin cho Hoàng đế Trung Quốc để y phái người đem thật nhiều vàng bạc châu báu đến chuộc là hơn.

Tô Phi Á cả mừng, khẽ hôn vào má Vi Tiểu Bảo (???) một cái và nói mấy câu.

Mấy câu này không cần phiên dịch cũng biết là Công chúa khen gã thông minh.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Chỉ mong họ đừng giết mình là được. Họ muốn tiểu Hoàng đế đem vàng bạc châu báu đến chuộc là một việc rất dễ dàng.

Hồng giáo chủ lộ vẻ không vui nhưng cũng không làm thế nào được.

Vì Tiểu Bảo cầm nắm ngân phiếu chia làm ba tập. Tập đầu nhất đưa cho Tô Phi Á Công chúa, tập thứ hai đưa tặng Cao Lý Tân. Còn tập thứ ba mông nhất gã tặng cho người thông ngôn và còn lấy thêm trong túi áo một trăm lạng cho y. Chỗ còn thừa gã chuồn vào bọc mình.

Tô Phi Á, Cao Lý Tân và tên thông ngôn đều rất khoan khoái.

Tô Phi Á lại bảo người thông ngôn xem lại xem được bao nhiêu lạng rồi phái người vào trong quan ải tìm cách đổi lấy bạc.

Người thông ngôn tính ra được hơn mười vạn lạng. Công chúa sung sướng như mở cờ trong bụng, liền ôm Vì Tiểu Bảo lên hôn vào hai bên má và bảo:

- Tiền bạc thế này là đủ rồi, tha cho thằng nhỏ này về quách.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bây giờ họ thả mình, tất cũng bị Hồng giáo chủ giết chết.

Gã liền nói:

- Công chúa là người xinh đẹp nhất trần gian, tại hạ chưa từng thấy ai đẹp như vậy, muốn ở lại đây nhìn ngắm thêm mấy ngày.

Tô Phi Á cười khanh khách đáp:

- Đáng mai chúng ta phải về Mạc Tư Khoa rồi.

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu Mạc Tư Khoa ở địa phương nào, liền nói ngay:

- Nàng Công chúa mỹ lệ đi Mạc Tư Khoa thì tên quan lớn trẻ nít này cũng xin theo đến Mạc Tư Khoa. Nàng Công chúa mỹ lệ lên cung trăng trên trời thì tên đại quan trẻ nít cũng theo lên cung trăng trên trời.

Tô Phi Á thấy gã ăn nói hoạt bát lấy làm vui dạ liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Ta dẫn người đi Mạc Tư Khoa.

Cao Lý Tân nhú cặp lông mày toan lên tiếng cản trở, nhưng hấn lại nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này làm đến quan lớn, bên mình tùy tiện đem theo đến mấy chục vạn lạng bạc, thì mình muốn đòi Hoàng đế Trung Quốc phải đem một trăm vạn lạng đến chuộc, chắc y cũng chịu liền.

Cao Lý Tân bản tính tham lam. Hấn nghĩ vậy rồi không muốn tha Vi Tiểu Bảo một cách dễ dàng.

Hấn liền nói theo:

- Phải lắm! Chúng ta đưa gã về Mạc Tư Khoa.

Đoạn hấn nhìn Hồng giáo chủ xua tay một cái.

Hồng giáo chủ không làm sao được đành phải cáo từ. Lúc lảo ra cửa còn dương cặp mắt hăm hăm mà nhìn Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nhìn lảo nhăn mặt, thè lưỡi miệng hô:

- Hồng giáo chủ tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề.

Hồng giáo chủ căm giận đến cực điểm, dẫn bọn Lục Cao Hiên băng băng đi ngay.

Nguyên Hoàng đế nước La Sát xưng là Sa Hoàng. Năm nay Sa Hoàng hai mươi mốt tuổi, tên gọi Tây áo Đồ Tam Thế. Tô Phi Á là tỷ tỷ của nhà vua.

Tây áo Đồ Tam Thế đầu óc rất thông minh, nhưng bị tàn tật ngay từ lúc mới sinh, hành động khó khăn. Y vẫn nằm trên giường để giải quyết mọi việc lớn nhà nước. Bờ cõi nước La Sát rộng mênh mông, việc cai trị lại càng khó khăn.

Nước La Sát có đội quân Kha Tát Khắc rất tinh nhuệ và súng ống cực kỳ lợi hại.

Quốc thổ của Tây Áo Đồ Tam Thế từ đông qua tây dài tới hàng vạn dặm, nhân chúng rất phức tạp. Việc đông chinh tây phạt đều trông vào đội kỵ binh Kha Tát Khắc. Còn súng ống thì do toán thân binh của Hoàng đế điều khiển để bảo vệ kinh sư.

Tô Phi Á tính tình phóng túng từ thuở nhỏ. Phong tục của người La Sát khác xa lễ nghĩa của Trung Hoa. Nam nữ giao tiếp trước nay vẫn được tùy tiện.

Tô Phi Á Công chúa lại là người xinh đẹp nên những bậc vương công, tướng quân trong triều phần đông là tình nhân của nàng.

Cao Lý Tân Tổng đốc bảnh trai và lãng mạn càng được Công chúa ưa thích. Hắn được phái qua mặt đông xây đắp thành trì ở hai nơi Ni Bố Sở, Nhã Tát Khắc, để dòm dò những xứ Mông Cổ, Liêu Đông của Trung Quốc.

Công chúa tưởng nhớ tình nhân nên chẳng quản ngại đường xa muôn dặm đi theo từ Mạc Tư Khoa đến Liêu Đông.

Tô Phi Á tính tình hiếu động. Tuy nàng rất thích Cao Lý Tân nhưng chẳng đời nào nghĩ đến chuyện tòng nhất nhĩ chung.

Một hôm nàng phát giác ra đường địa đạo ở trong phòng ngủ Cao Lý Tân, không khỏi động tính hiếu kỳ liền lần mò xuống xem.

Nguyên đường địa đạo này thông ra khu ngoại thành Nhã Tát Khắc liên lạc với Tiểu Cương. Tổng đốc Cao Lý Tân làm đường hầm này là để phòng khi trong thành xảy ra biến cố có đường thoát ra ngoài.

Hôm ấy Tô Phi Á bỗng ngó thấy tên quân canh buông lời trêu cợt rồi cùng hắn đùa giỡn.

Không ngờ tên quân này bị Vi Tiểu Bảo giết chết.

Nàng Công chúa La Sát ngẫu nhiên gặp tên đại quan trẻ nít người Trung Quốc là Vi Tiểu Bảo.

Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói muốn theo mình đi Mạc Tư Khoa, cũng lấy làm hứng thú, liền đưa gã cùng Song Nhi thượng lộ.

Đoàn người tiến về phía tây. Nàng Tô Phi Á có một đội binh Kha Tát Khắc hai trăm tên đi theo để hộ vệ.

Dọc đường có khi đi ngựa, có lúc cưỡi hươu lướt trên cánh đồng bát ngát đầy tuyết phủ, ngày nào cũng tiếp tục tiến về phía tây.

Cuộc hành trình như vậy đã kéo dài ngoài hai chục ngày, cách xa thành Nhã Tát Khắc đến hơn ngàn dặm rồi, Hồng giáo chủ chắc không thể đuổi theo được nữa.

Vì Tiểu Bảo yên dạ không còn lo sợ gì nữa, mới hỏi đến lộ trình đi Mạc Tư Khoa thì người ta cho biết còn phải đi hơn bốn tháng nữa mới tới nơi.

Gã không khỏi giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

- Thế là đến tận chân trời hay sao? Phải đi thêm bốn tháng nữa thì thằng nhỏ người Trung Quốc sẽ biến thành già lão ngoại quốc rồi còn gì?

Tô Phi Á bật cười hỏi lại:

- Vậy người muốn sao bây giờ? Trở về thành Bắc Kinh chẳng? Người nhìn ta chán rồi chứ gì?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nàng Công chúa mỹ lệ thì nhìn ngắm hàng ngàn hàng vạn năm cũng không biết chán. Có điều tại hạ đi xa quá đâm ra trong lòng sợ hãi.

Hơn hai chục ngày đường, Tô Phi Á vẫn cùng gã nói chuyện giải buồn. Trong thời gian này nàng học được thêm nhiều tiếng Trung Quốc.

Vì Tiểu Bảo là người thông minh lanh lợi cũng học được khá tiếng La Sát.

Đôi trai gái đi đường tỉnh mạch. Cô gái đã chẳng phải là trinh nữ mà gã trai cũng không là người quân tử. Một bên chẳng giữ mình cho bằng thanh ngọc khiết thì một bên khi nào chịu để yên rồi kết thành mối nhân duyên giai đoạn.

Tô Phi Á nghe Vì Tiểu Bảo nói muốn trở về Bắc Kinh không khỏi có ý quyến luyến chẳng nỡ dời tay, liền nói:

- Ta không cho người đi. Người phải đưa ta đến Mạc Tư Khoa, bầu bạn với ta một năm nữa rồi mới được về Trung Quốc.

Vì Tiểu Bảo không khỏi than thầm trong bụng, nhưng bấy nhiêu ngày ở với Công chúa, gã đã biết tính nàng rất cương nghị. Gã mà không chịu nghe lời, ương ngạnh đòi về thì nàng tất sai quân Kha Tát Khắc giết chết. Gã liền tươi cười tỏ vẻ rất hoan hỷ.

Đến tối Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm bàn bạc với Song Nhi xem có cơ hội nào thoát thân được chẳng?

Song Nhi nói:

- Tướng công muốn thế nào, tiểu tỳ cũng nghe theo như vậy.

Vì Tiểu Bảo đưa mắt nhìn cánh đồng tuyết phủ mênh mông, buông tiếng thở dài rồi lắc đầu ra chiều thất vọng.

Gã biết rằng nếu hai người mà bỏ trốn lại không mang theo đủ lương ăn, ngựa cưỡi thì dù Tô Phi Á chẳng phải người rượt theo cũng phải chết đói, chết rét ở nơi cánh đồng tuyết bát ngát này.

Đạo trước Vì Tiểu Bảo ở Liêu Đông trong rừng tuyết, tuy cũng là nơi hoang vắng rét lạnh, nhưng còn có thể săn dã thú làm thực vật. Hiện nay trên trời không còn một con chim sẻ nhỏ. Có khi đi suốt ngày trên đất tuyết chẳng nhìn thấy vết chân một con dã thú nào.

Vì Tiểu Bảo ở vào tình thế không làm sao được, đành chịu theo Tô Phi Á tiếp tục đi về phía tây.

Ban đầu gã còn nhớ tới mấy nhân vật Trung Quốc tự hỏi:

- Không hiểu tiểu Hoàng đế hiện tình ra sao? Ngô Tam Quế đã tạo phản chưa? Người đẹp A Kha ở Côn Minh hay đi đâu rồi? Hồng giáo chủ và Phương Di còn ở Liêu Đông hay đã trở về Thần Long đảo.

Gã đi trên cánh đồng tuyết lớn hơn một tháng nữa rồi bao nhiêu ý niệm về nhân vật Trung Quốc cũng mất hết.

Ở giữa nơi trời băng đất tuyết, đầu óc con người tưởng chừng cũng ngưng kết lại. May mà Vì Tiểu Bảo tánh ham khoái lạc, chẳng lo nghĩ gì. Có khi gã nói tiếng La Sát ba xi ba tu với Tô Phi Á, có lúc gã nói chuyện hoang đường với Song Nhi, hoặc kể những thiên cổ sự, nên không lấy gì làm tịch mịch cho lắm.

Sau hơn bốn tháng hành trình, khí hậu dần dần ấm áp trở lại, băng tan tuyết rã hết rồi.

Những bước tường thành Mạc Tư Khoa tuy rất dày và kiên cố, nhưng cách kiến trúc thật là quê kệch. Đứng đằng xa trông những nhà cửa trong thành đã thấy như nhóp hủ lậu, đừng nói Bắc Kinh, Dương Châu là những tòa thành lớn, mà đến những tiểu thành thị ở Trung Quốc cũng còn tráng lệ hơn ở đây rất nhiều.

Chỉ có mấy ngôi nhà thờ lớn với những cây tháp nóc tròn và nhọn là có vẻ hùng vĩ.

Vì Tiểu Bảo thấy tình trạng này liền đem lòng khinh bỉ nước La Sát.

Gã tự hỏi:

- Nước La Sát lợi hại chỗ nào? Hoàng thành nước này chẳng khác gì chuồng heo chuồng bò bên Trung Quốc chúng ta. Vậy mà Công chúa ở dọc đường đã khoe khoang khoáng lạc với ta Mạc Tư Khoa là chốn đại phồn hoa.

Lúc còn cách thành Mạc Tư Khoa mấy chục dặm. Công chúa đã sai thị vệ vào thành trước báo tin. Bỗng nghe tiếng tù và nổi lên inh ỏi. Hai đội lính súng cưỡi ngựa từ trong thành tiến ra.

Tô Phi Á cả mừng nói:

- Hoàng đế đã phái binh đến đón tiếp ta.

Hai đội kỵ binh đi gần tới nơi, Tô Phi Á giật mình kinh hãi và trên đầu các quan binh đều gài một cái lông đen. Đầu súng treo một mảnh vải đen. Đó là biểu hiện trong nước có đại tang.

Nàng vội tung ngựa vọt lại lớn tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một tên đội trưởng từ trên mình ngựa nhảy xuống, tiến lại quỳ gối đáp:

- Khỏi bẩm Công chúa! Hoàng thượng được đức Thượng đế tuyên triệu đã xa đời nhân dân quốc gia lên Thiên đàng rồi.

Tô Phi Á trong lòng đau xót, dòng châu lã chã khôn cầm. Nàng hỏi:

- Vụ này xảy ra từ bao giờ?

Đội trưởng đáp:

- Nếu Công chúa về sớm bốn ngày thì đã được cùng Hoàng thượng chia tay vĩnh biệt.

Tô Phi Á tuy biết Hoàng đệ thân thể suy nhược, thọ mạng chẳng được lâu dài, nhưng nghe tin dữ một cách đột ngột, không khỏi bàng hoàng thương cảm. Nàng nằm phục xuống yên ngựa mà khóc rống lên.

Vì Tiểu Bảo thấy Công chúa khóc lóc bi thương chẳng hiểu vì nguyên nhân gì. Gã hỏi lại người thông dịch mới biết Hoàng đế nước La Sát đã tạ thế.

Gã mừng thầm trong bụng tự nhủ:

- Hoàng đế La Sát hết hưởng tiên phúc thì trong nước tất bị một phen rối loạn. Họ có muốn phái binh đi đánh Trung Quốc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Bọn Tô Phi Á liền đi theo tên đội trưởng về tới ngoại thành, toan tiến vào cung thì tên đội trưởng nói:

- Hoàng thái hậu đã có lệnh mời Công chúa nghỉ lại ở Liệp cung ngoài thành.

Tô Phi Á vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

- Hoàng thái hậu nào? Sao Hoàng thái hậu lại ngăn cản ta được?

Tên đội trưởng vẫy tay một cái, bọn lính súng liền giơ súng lên nhằm vào bọn thị vệ tùy tùng Công chúa bắt chúng hạ đao thương và xuống ngựa.

Công chúa càng tức giận lớn tiếng hỏi:

- Các người định tạo phản chăng?

Đội trưởng đáp:

- Hoàng thái hậu sợ Công chúa về kinh rồi không chịu tuân theo chỉ dụ của tân hoàng, nên sai tiểu tướng giam giữ Công chúa lại.

Tô Phi Á mặt đỏ bừng quát:

- Tân hoàng ư? Tân hoàng là ai?

Đội trưởng đáp:

- Tân hoàng là Bỉ Đắc Nhất Thế bệ hạ

Tô Phi Á ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

- Bỉ Đắc ư? Bỉ Đắc mới là đứa con nít mười tuổi thì làm Sa hoàng thế nào được? Người còn nói Hoàng thái hậu nào? Phải chăng là Na Đạt Lệ Á?

Đội trưởng đáp:

- Đúng rồi!

Nguyên phụ thân của Tô Phi Á là A Lai Khắc Tu Tư, tức Mễ Hải Lạc Duy Chỉ Sa hoàng lấy hai bà Hoàng hậu. Hoàng hậu thứ nhất rất đông con. Tiên hoàng Tây Áo Đồ Tam Thế và Tô Phi Á Công chúa đều là con của bà Hoàng hậu này.

Đệ nhị Hoàng hậu là Na Đạt Lệ Á trẻ tuổi hơn nhiều, chỉ sinh hạ được một trai là Bỉ Đắc.

Tô Phi Á nói:

- Người đưa ta về cung để gặp Na Đạt Lệ Á hỏi cho ra phải trái. Đệ đệ của ta là Y Phàm còn lớn tuổi hơn Bỉ Đắc, sao lại không lập lên làm Sa hoàng? Những đại thần trong triều đi đâu hết mà không hiểu lý lẽ này?

Đội trưởng đáp:

- Tiểu tướng chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Hoàng Thái hậu và Sa hoàng. Xin Công chúa đừng phiền trách.

Gã nói rồi cầm lấy dây cương ngựa của Tô Phi Á dắt quay về phía đông.

Tô Phi Á tức giận không thể nhìn được. Suốt đời nàng chưa thấy ai dám vô lễ với mình đến thế. Nàng liền cầm roi ngựa vung lên quất túi bụi xuống đầu tên đội trưởng.

Tên đội trưởng chỉ mỉm cười, lạng mình né tránh rồi nhảy tót lên lưng ngựa thống lãnh đội ngũ đưa Công chúa ra ngoại thành.

*** vietkiem.com ***